

KAPITOLA XI.

Cesta ke kovářům trvala snad celou věčnost. Aradan se chtěl připojit, ale prý ho teď ve městě nemohli postrádat, a tak Arile a Harari mu podrobně popsal, kudy mají jít. Nejdříve museli počkat, až budou moct skočit do domu Verusi. Odtamtud nastoupili do výtahu, ze kterého se Arile udělalo znovu zle, a většinu času strávila zíráním do zdi. Když po tom nekonečném utrpení sjeli dolů, požádali jednoho z volných povozníků, aby je odvezl z města dolů po klikatící se cestě, až se málem dostali zpět do vesnice.

Pak ale zabočili doprava po další cestě, která vedla mírným svahem nahoru až k bráně vytesané přímo do úpatí vysoké skály. A když vojáci u zavřené mříže konečně přesvědčili, že je posílá Aradan z domu Verusi, otevřeli jim bránu a začala poslední část jejich dlouhé cesty.

Snad na hodinu pro Arilu a Harariho existoval pouze tunel. Nebyly tu žádné louče, a tak cestovali na povozu v naprosté tmě s jedinou pochodní. Jednou za čas je minul velký povoz.

Harari strávil první část cesty s hlavou v dlaních, ale jakmile mu z těla vyprchala aura a on ztratil zrak úplně, naprosto se uklidnil.

„Můžeme odjet, víš o tom?“ promluvil potichu.

„Kam?“

„Zpět do Nurheimu, nechat tohle všechno za sebou. Není to náš problém, že Raalma má trable. My sami jich máme až příliš.“

„Harari...“ začala, ale on ji znovu přerušil.

„Je tady tolik dalších světů, které potřebují pomoc, proč zrovna tomuhle?“

Arila se na něj usmála. „Myslela jsem, že tady budeš chtít zůstat, když město potřebuje někoho chytrého na otevření Oka.“

„Nepochop mě špatně, to je konečně něco zajímavého, ale...“

„Ale?“

Harari si povzdechl. „Mám strach, že se otočím, a když se podívám zpět, ty už budeš pryč.“

Ta slova byla jako dýka rovnou do srdce. Pro Arilu neexistoval v tomto příběhu jiný konec než smrt nebo něco velice podobného.

„Zahod' ten meč,“ pobídl ji Harari. „Mám dost lahviček aury, přenesu nás do Nurheimu. Nikdo ti to nebude mít za zlé.“

„Tehle meč dokáže sjednotit lidi proti přízrakům, dokáže zničit jakéhokoli nepřítele. Je to symbol naděje, nemůžu se k tomu jen tak obrátit zády. Nemůžeš vyvyšovat jeden život nad tisíce.“

„Ale můžu...“

„Třeba se mi podaří meč opravit a budu v pořádku, třeba je síla Razakai v něčem jiném, pořád se o tom dozvídám něco nového.“

„A třeba taky ne.“

Arila semkla rty. „Nedělám to pro sebe, tak mi to přestaň vyčítat. Snažím se ochránit všechny, včetně tebe!“

„Čím? Že vyměníš svůj život za čepel?“

„Dám někomu jinému šanci, aby tohle všechno zastavil. Aby zachránil svět!“

„Ale já nechci zachránit svět! Chci zachránit tebe!“

Nastalo ticho, které přerušoval jen zvuk podkov.

Arila cítila, jak jí zkrhly prsty. Nemohla se přece obrátit zády ke všem lidem v Raalmě. Nic jim nedlužila, většinu z nich neznala a oni neznali ji. Nastala možná chvíle pro trochu sobectví? Ale jak by měla se sebou po tomhle všem žít, když by moc dobře věděla, že mohla udělat něco víc?

„To je jedno,“ mávl rukou Harari. „Hlavně ať už to máme za sebou.“

Když konečně vyjeli ven, musel být už večer. Ne že by to v šeru dna kráteru šlo poznat.

Velká brána se otevřela na obrovskou kruhovou plošinu, která se po stranách zvedala a plynule přecházela mezi nespočtem navalených balvanů tak vysoko, že Arila musela zaklonit hlavu. Uprostřed toho se v oparu všudypřítomného dýmu vznášela Raalma, spuštěná ze tří řetězů. Čtvrtý řetěz visel dolů a sahal až na zem, daleko od malého městečka ve středu.